

Ο προσφάτως εκλιπών Κωνσταντίνος, ουσιαστικώς άνευ επωνύμου αλλά αδιαμφισβήτητα τελευταίος άναξ του βασιλείου της Ελλάδος, κηδεύεται την επομένη Δευτέρα στο Τατόι.

Ουδείς δύναται να ισχυριστεί ότι υπήρξε, όπως θα περιέγραφε ένας άλλος King Stephen, το πιο κοφτερό μαχαίρι στο συρτάρι. Για αυτόν ακριβώς το λόγο θα μείνει στην ιστορία ως τέως.

Ο θεσμός της Βασιλείας στο νεοελληνικό κράτος - έθνος περισσότερο δίχασε και προβλημάτισε παρά οτιδήποτε άλλο. Πιθανότατα διότι οι εκπρόσωποί του καθότι αλλοδαποί, δεν είχαν αντίληψη των ελληνικών θεμάτων. Ήρθαν εδώ ως αντιπρόσωποι ευρωπαϊκών βασιλικών οίκων με συντεταγμένες αποστολές και παρέμειναν απόμακροι, αν όχι εχθρικοί, από την καθημερινότητα και τα βάσανα των ανθρώπων του μόχθου.

Η βασιλεία τους, δεν είχε τίποτα κοινό με τους προχριστιανικούς βασιλείς των πόλεων - κρατών της αρχαίας Ελλάδας. Όπως με τον Λεωνίδα της Σπάρτης που οδήγησε τους ολίγιστους Λακεδαιμόνιους και Πλαταιείς στη θυσία των Θερμοπυλών. Δεν είχε οτιδήποτε κοινό με την ωμή βαναυσότητα του Φιλίππου της Μακεδονίας, ή πολύ περισσότερο δεν είχε κάτι από το «Μέγας» του Αλέξανδρου. Ούτε και από τον Κωνσταντίνο ΙΑ΄ Παλαιολόγο, τον οποίο η Ιστορία έχει πιστώσει να πέφτει με το ξίφος ανά χείρας, υπερασπιζόμενος και την Ορθοδοξία στα τείχη της Πόλης.

Στο ερώτημα: *«Γιατί όμως έτυχαν, κατά καιρούς, ισχυρής υποστήριξης από όχι μικρό τμήμα του ημεδαπού πληθυσμού;* » η απάντηση είναι: *«όπως και σε άλλες εποχές οι υποστηριχτές δεν είχαν τη δέουσα ικανότητα να αντιληφθούν τα γεγονότα».*
Ας μην λησμονηθεί ασφαλώς και ένα ολόκληρο σύστημα ενίσχυσης, ισχυροποίησης της μοναρχίας που εκμεταλλευόταν άριστα τις αδυναμίες του πληθυσμού.

Ο τελευταίος της δυναστείας των Γλύξμπουργκ, ο οποίος σκωπτικά αποκαλείται από το πόπολο «Κωκός» υπήρξε, πέρα από μοιραίος για το μέλλον του θεσμού, και άτυχος. Η πιο επιδραστική, για τον ίδιο και για τον τόπο, ατυχία του ήταν ότι έχασε πολύ νωρίς τον λάθος γονέα.

Το νεαρόν της ηλικίας του, η ισχυρή παρουσία της μητέρας του και το ευρύτερο κλίμα της καμαρίλας κάθε βασιλείας, σε συνδυασμό πάντα με αυτό που περιέγραψε για παρόμοιες περιπτώσεις ο Stephen King, οδήγησαν τις εξελίξεις, οι οποίες έσπρωξαν τον τόπο σε πρόσθετες περιπέτειες και τη δυναστεία στην κατάργησή της.

Μολοντούτο, η οικογένεια συνέχισε να διάγει έναν βίο με πολλές τιμές, άνετο και πλούσιο, ο ίδιος δε να προσφωνείται ως «μεγαλειότατος», ενώ στη λαϊκή συνείδηση δεν απομακρύνθηκε η ιδέα ότι δεν είχε εγκαταλείψει την επιθυμία να επανέλθει ως «κάτι» στη δημόσια σφαίρα. Πράγμα καθόλου δημοφιλές, παρά τις παθογένειες της προεδρευομένης κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας.

Προφανώς, κάποια στιγμή αντελήφθη ότι η ζωή δεν ήταν πιο πικρή, ούτε σημαντικά πιο πτωχή, άνευ τίτλου καθώς δεν τον ταλάνιζαν οι μπελάδες ενός θρόνου. Όπως οι διάφοροι γέροι της δημοκρατίας, οι ενοχλητικοί υιοί τους, οι Παπαδόπουλοι, τόσοι άλλοι και άλλα που νομοτελειακά θα έρχονταν.

Οι Παπαδόπουλοι και οι συν αυτούς που γελούσαν εκ των προτέρων με το αντιπραξικόπημα οπερέτα που επιχείρησε τον Δεκέμβρη του ΄67, σαν σήμερα πριν 673 μήνες. Ήταν από τα πρώτα, δικά του, καρφιά στο φέρετρο της δυναστείας. Είχαν προηγηθεί άλλα, δικά του, το

καλοκαίρι του '65, την άνοιξη του '67 κλπ. Για εκείνα των προγόνων του, ούτε λόγος. Το τελευταίο θα σφηνωθεί τη Δευτέρα στο Τατόι.

Το Τατόι που όσο παρέμενε στην εγκατάλειψη ανέδυε μια σπάνια γοητεία και έναν ακίνδυνο σύνδεσμο με το βαρύ παρελθόν του. Αν το παραλάβει η κυρίαρχη ιδεολογία της αναπτύξεως θα το μετατρέψει εις εν αποτρόπαια απαστράπτον κιτς γκέτο. Το ότι καταργήθηκε η βασιλεία, δεν σημαίνει ότι έσβησαν όλα όσα πρέσβευε. Οι μη εστεμμένοι ευγενείς του καλπάζοντος ευκαιριακού νεο-φιλελευθερισμού κινήματος, είναι εξίσου ανεξέλεγκτοι, μα περισσότερο ανήσυχοι και φιλόδοξοι. Ψάχνοντας για το στέμμα τους γίνονται και επικίνδυνοι.

Όπως και να έχει, συλλυπητήρια για τον άνθρωπο Κωνσταντίνο, μα καμιά - καμιά υπόληψη για τον μοναρχικό του ρόλο.

Η εικόνα, είναι από την άνοιξη του '59 στο λόφο του Φιλοπάππου, όταν στα 19 του χρόνια με στολή καταδρομέα και τις αδελφές του στα αριστερά του, απονέμει τα έπαθλα στους διακριθέντες του Ι΄ Δ.Ρ.Α.